

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) D. K., b) K. K.**, oba zastoupeni JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) T. F., II) L. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2019, č. j. 45 A 122/2017 – 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům k rukám jejich zástupce na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem 6727 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2017, č. j. 077491/2017/KUSK, ve výroku II., a rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 20. 1. 2017, č. j. 457/2017-MURI-OSÚ/808, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“). Stavební úřad na základě žádosti společnosti ARENDON a. s. (dále jen „stavebník“) rozhodl o umístění stavby „RPC Nebřenice, 5 – Přivaděč plynovodu Radimovice včetně regulační stanice plynu, technické a dopravní infrastruktury“ na pozemcích p. č. st. X, X a X v katastrálním území Chomutovice u Dobřejovic a na pozemcích p. č. X, X, X a X v katastrálním území Radimovice u Velkých Popovic (dále jen „stavba“). Součástí stavby je regulační stanice plynu, VTL a STL přivaděč plynu, oplocení regulační stanice, areálové rozvody elektrické sítě, příprava datových rozvodů a účelová komunikace k regulační stanici. Týmž rozhodnutím byla současně povolena stavba regulační stanice plynu a účelové komunikace k ní.

[2] Žalobci jsou výlučnými vlastníky pozemku p. č. X a podílu ve výši 1/9 k pozemku p. č. X v katastrálním území Radimovice u Velkých Popovic a napadeným rozhodnutím byli dotčeni na svém vlastnickém právu k uvedeným nemovitým věcem a právu na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví v souvislosti s užíváním těchto nemovitých věcí. V žalobě žalobci konkrétně poukazovali na to, že napadeným rozhodnutím umístěná a povolená stavba pozemní komunikace, která se nachází na pozemku v podílovém spoluvlastnictví mj. obou žalobců, byla původně navržena jako slepá obytná ulice zpřístupňující okolní rodinné domy, nemá proto parametry průjezdné komunikace umožňující míjení vozidel, není projektována na zatížení pohybem těžké mechanizace a stavební techniky (je zhotovena ze zámkové dlažby). Žalovaný se dle žalobců nevyjádřil k hlavnímu odvolacímu důvodu, že stavebník nemá souhlas spoluvlastníků pozemku p. č. X se stavbou pozemní komunikace a jeho užíváním; takový souhlas nelze dovodit ze smlouvy o zřízení věcného břemene uzavřené dne 12. 12. 2013 mezi právním předchůdcem spoluvlastníků tohoto pozemku (společností OPT Plus, a. s., dále jen „OPT Plus“) a společností RWE GasNet, s. r. o. (dále jen „RWE GasNet“), neboť touto smlouvou bylo zřízeno věcné právo toliko pro vedení a obsluhu plynového vedení, nikoliv ke zřízení dalších staveb na pozemku. Zřízení stavby na cizím pozemku vyžaduje souhlas jeho vlastníka, a to pro konkrétně vymezený záměr. Smlouvou ze dne 25. 3. 2016 pak zřídila společnost OPT Plus ve prospěch stavebníka služebnost cesty a služebnost inženýrské sítě (elektrické vedení nízkého napětí k plynovým zařízením, středotlakému plynovodnímu přivaděči, regulační stanici vysokotlakého a středotlakého rozvodu plynu na pozemku p. č. X). Tato smlouva neobsahuje souhlas s umístěním účelové komunikace na pozemku p. č. X a s napojením další komunikace na tento pozemek. Závěr stavebního úřadu o udělení souhlasu žalobců se stavbou není opřen o žádný důkaz. Jediným souhlasem založeným ve správním spisu je souhlas společnosti OPT Plus ze dne 23. 3. 2016 s předlážďením části dlažby na pozemku p. č. X. Tento souhlas nebyl udělen žalobci, nýbrž jejich právní předchůdkyní, především však nesplňuje požadavky § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), neboť se nejedná o deklaraci práva provést stavbu založenou smlouvou ani o právo odpovídající věcnému břemenu. Skutečnost, že ani jedna z listin nedokládá právo stavebníka ke zřízení účelové komunikace, plyne též z plánovací smlouvy ze dne 24. 8. 2016, v níž je uvedeno, že účelová komunikace bude na pozemku p. č. X umístěna na základě budoucí smlouvy o zřízení služebnosti, z čehož plyne, že v srpnu 2016 stavebník nedisponoval souhlasem s umístěním stavby pozemní komunikace na pozemku. Žalobci dále žalovanému vytkli, že žádost stavebníka neposuzoval z hlediska § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Pokud vlastník komunikace nesouhlasí s připojením sousední nemovité věci k místní komunikaci, nelze připojení povolit; v odvolání namítli, že stavebník nemá zajištěno dopravní napojení stavby k pozemní komunikaci, neboť k pozemku, na němž se komunikace nachází, nemá oprávnění. Tím byla nastolena předběžná otázka ohledně druhu a kategorie pozemní komunikace a oprávnění stavby komunikace na pozemku p. č. X, kterou bylo nutno před rozhodnutím ve věci vyřešit deklaratorním rozhodnutím; tato předběžná otázka nebyla stavebním úřadem ani žalovaným vyřešena.

[3] Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Vymezil podstatu žaloby, kterou je argumentace poukazující na skutečnost, že součástí stavby je zásah do pozemku p. č. X, aniž by stavebník disponoval soukromoprávním titulem opravňujícím jej k realizaci pozemní komunikace na cizím pozemku, a že stavebník nemá zajištěný přístup po pozemní komunikaci ke svému pozemku, na němž má být umístěna regulační stanice. Vzhledem k tomu, že tyto námítky žalobci ve lhůtě stanovené pro uplatnění námitek v řízení před stavebním úřadem výslovně nevznesli, krajský soud nejprve vážil, zda se může věcně zabývat žalobními body, jimiž žalobci zpochybňují zákonnost napadeného rozhodnutí způsobem, který neuplatnili v řízení před správními orgány; bral přitom v potaz, že se jedná o otázky, které stavební úřad

pokračování

posuzuje ve společném řízení z úřední povinnosti. Pro zodpovězení této otázky krajský soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, podle něhož je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné; tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl; to platí i v případě, že správní řízení je ovládáno zásadou koncentrace. Krajský soud tak dospěl k závěru, že je přípustné uplatnit poprvé v řízení před krajským soudem námitky zpochybňující zákonnost napadeného rozhodnutí, ačkoliv řízení před správními orgány je ovládáno zásadou koncentrace (§ 89 odst. 1 a § 112 odst. 1 a 2 stavebního zákona, užitě na základě § 94a odst. 2 téhož zákona, a § 82 odst. 4 správního řádu, užitý na základě § 192 odst. 1 stavebního zákona). Krajský soud s ohledem na uvedené neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání některé z odvolacích námitek, jak tvrdili žalobci

[4] Krajský soud se dále zabýval hmotněprávními námitkami žalobců, předně absentujícím soukromoprávním titulem, jenž by stavebníka opravňoval k provedení stavby pozemní komunikace na cizím pozemku, resp. k zásahu do stávajícího zpracování jeho povrchu.

[5] Z projektové dokumentace předložené stavebnímu úřadu krajský soud zjistil, že na pozemku p. č. X ve spoluvlastnictví žalobců a dalších osob má být skutečně realizována část pozemní komunikace, a to dvojím způsobem: 1) rozebráním stávající dlažby chodníku a jejím nahrazením zámkovou dlažbou (od staničení 0,0 do staničení 0,02665) a 2) navázáním zcela nové pozemní komunikace (od staničení 0,02664 k hranici pozemků p. č. X a X). Soud žalobcům přisvědčil v tom, že stavební činnost, ať již spočívá ve výměně stávajícího chodníku, nebo vybudování zcela nové pozemní komunikace na cizím pozemku nelze provést, aniž by k tomu stavebníkovi svědčil soukromoprávní titul. Existenci takového titulu je třeba v územním řízení i stavebním řízení prokázat (v rozsahu stavebního objektu 05.OI.03.01 – účelová komunikace k regulační stanici plynu bylo rozhodováno nejen o umístění stavby, ale též o jejím povolení). Ve společném řízení je třeba s ohledem na § 94a stavebního zákona předložit doklady a záměr posoudit ve stejném rozsahu, který zákon stanoví pro územní řízení a stavební řízení. V územním řízení je třeba předložit doklady prokazující vlastnické právo stavebníka k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, nebo smlouvu či doklad o právu provést stavbu na pozemku, na němž má být záměr uskutečněn, přinejmenším však souhlas vlastníka pozemku či stavby s provedením záměru [§ 86 odst. 2 písm. a) a odst. 3 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení je pak třeba předložit doklad prokazující vlastnické právo stavebníka nebo právo založené smlouvou provést stavbu anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě [§ 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Je tedy zřejmé, že ve stavebním řízení nepostačuje oproti územnímu řízení předložit toliko souhlas vlastníka pozemku s provedením stavby, neboť ten neprokazuje existenci věcného práva ani obligačního práva; je třeba prokázat, že stavebníkovi svědčí věcněprávní nebo obligační titul k provedení konkrétního záměru na pozemku; k tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 As 180/2017 – 54.

[6] Krajský soud uvedl, že smlouva o zřízení věcného břemene uzavřená mezi společnostmi OPT Plus a RWE GasNet ani smlouva o zřízení služebnosti uzavřená mezi stavebníkem a společností OPT Plus nezakládá stavebníkovi právo provést stavbu na cizím pozemku, resp. vyměnit stávající chodníkovou dlažbu a nahradit ji zámkovou dlažbou. Pouze v souhlasu ze dne 23. 3. 2016 tehdejší vlastník pozemku p. č. X vyslovil souhlas s realizací stavby (konkretizované jejím označením a odkazem na projektovou dokumentaci), přičemž výslovně potvrdil, že si je vědom toho, že na pozemku bude provedeno předláždění části dlažby za účelem zřízení občasného přístupu k regulační stanici na pozemku p. č. X. Souhlas byl vydán pro účely územního řízení i stavebního řízení. Souhlas lze dle soudu považovat za dostatečný podklad pro

vydání územního rozhodnutí, neboť to výslovně připouští § 86 odst. 3 stavebního zákona, ale nikoliv za doklad, jenž by vyhovoval též § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Ačkoliv tento souhlas dokládá, že právní předchůdkyně žalobců neměla ke stavbě námítky a souhlasila se zásahem do pozemku p. č. X, nemá žádnou vypovídací hodnotu o obsahu právního vztahu mezi vlastníkem pozemku a stavebníkem. Ze souhlasu ze dne 23. 3. 2016 nelze dle krajského soudu seznat, zda vychází z nějakého soukromoprávního vztahu, neboť z něho plyne výslovně pouze to, že jde o souhlas pro účely řízení dle stavebního zákona (souhlas procesního charakteru), nikoliv že jeho účelem je založit jakýkoliv soukromoprávní vztah (ostatně jde toliko o jednostranný úkon, jenž sám o sobě nedokáže založit žádný právní vztah). Jelikož nebyl v řízení předložen doklad o právu provést stavbu založeném smlouvou nebo věcným břemenem či jiným věcným právem, není možné posoudit, do jaké míry je projev vůle právní předchůdkyně žalobců vyjádřený v souhlasu ze dne 23. 3. 2016 právně závazný. Závěr žalovaného o vázanosti žalobců souhlasem uděleným společností OPT Plus opřeny o § 73 odst. 2 správního řádu je dle krajského soudu nepodložený, neboť ani správním orgánům nemůže být nic známo o charakteru práva, z něhož „procesní“ souhlas ze dne 23. 3. 2016 vychází. Krajský soud proto označil výrok II. napadeného rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí (ve výroku II. týkajícího se vydání stavebního povolení) za nezákonné a dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), je zrušil.

[7] K námítce žalobců, kterou napadali rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že k napojení stavby má sloužit stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X, která však není veřejně přístupnou účelovou komunikací a k jejímuž užívání nesvědčí stavebníkovi ani soukromoprávní oprávnění, krajský soud konstatoval, že podle § 111 odst. 1 písm. c) užitého na základě § 94a odst. 4 stavebního zákona je stavební úřad povinen posoudit, zda je zajištěn příjezd ke stavbě. Z toho plyne, že stavební úřad je povinen *ex officio* posoudit otázku, zda je zajištěn příjezd ke stavbě, a to nejen z hlediska faktického, ale též z hlediska právního. V nyní posuzované věci má být příjezd ke stavbě regulační stanice plynu zajištěn po pozemní komunikaci na pozemku p. č. X, která není a ani nikdy nebyla ve vlastnictví stavebníka. Stavební úřad tedy měl posoudit nejen technické parametry napojení stavby na pozemní komunikaci, ale též existenci oprávnění svědčícího stavebníkovi užívat stávající pozemní komunikaci na pozemku p. č. X. Toto oprávnění může mít obecně dvojitý charakter, a to buď soukromoprávní (zde lze pak rozlišovat věcněprávní a obligační oprávnění), nebo veřejnoprávní v podobě institutu obecného užívání dle § 19 zákona o pozemních komunikacích.

[8] Ve správním řízení byly předloženy dvě smlouvy, jimiž bylo zřízeno věcné břemeno, resp. služebnost, umožňující oprávněnému z věcného břemene (služebnosti) užívat pozemek p. č. X k chůzi a jízdě. Z posouzení krajského soudu vyplynulo, že smlouva ze dne 5. 12. 2013 uzavřená mezi společnostmi OPT Plus a RWE GasNet se vztahuje pouze na plynovodní přípojky umístěné na pozemku p. č. X, které připojují k plynovodní soustavě rodinné domy nacházející se na pozemcích sousedících s tímto pozemkem. Věcné břemeno zřízené touto smlouvou se nevztahuje na stavbu regulační stanice plynu na pozemku p. č. X, nelze z něho proto dovozovat, že by opravňovalo společnost RWE GasNet užívat pozemek p. č. X k přístupu k regulační stanici plynu. Smlouva o zřízení služebnosti uzavřená dne 25. 4. 2016 mezi společnostmi OPT Plus a stavebníkem sice zřizuje služebnost cesty k pozemku p. č. X za účelem zajištění přístupu a příjezdu k „plynovým zařízením na sousedním pozemku“ zajišťujícím napojení připravovaného souboru staveb v obci Popovičky plynem. Jak ovšem plyne z výpisu z katastru nemovitostí, nebyla tato služebnost vložena do katastru nemovitostí, tedy nevznikla (§ 1262 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Souhlas ze dne 23. 3. 2016 nepovoluje stavebníkovi užívat pozemek p. č. X k přístupu k regulační stanici plynu na pozemku p. č. X.

pokračování

[9] Jelikož v řízení nebyla předložena žádná listina prokazující existenci soukromoprávního titulu k užívání pozemku p. č. X stavebníkem (či budoucím provozovatelem regulační stanice plynu), bylo dle krajského soudu zapotřebí zabývat se tím, zda má stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X charakter veřejně přístupné komunikace. Žalobci od počátku poukazovali na to, že komunikace byla konstruována tak, že má sloužit pouze vlastníkům rodinných domů přiléhajících k této komunikaci, tedy že je má zpřístupnit vzhledem k síti pozemních komunikací. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se nejedná o neveřejnou komunikaci, neboť byla povolena stavebním povolením a její užívání bylo povoleno kolaudačním souhlasem. Stavební úřad se nezabýval tím, do jaké kategorie je tato zkolaudovaná pozemní komunikace zařazena, tedy zda se jedná o místní komunikaci (o zařazení pozemní komunikace do této kategorie rozhoduje silniční správní úřad dle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Součástí správního spisu je stavební povolení Městského úřadu Říčany ze dne 25. 10. 2010, čj. 48264/2010-MUR/OSHT, a kolaudační souhlas téhož úřadu ze dne 10. 9. 2012, čj. 48264/2010-MUR/OSHT, které se vztahují ke stavbě pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Z nich výslovně neplyne, o jakou kategorii pozemní komunikace se má jednat, z podmínky č. 23 stavebního povolení lze dovodit, že se jedná o účelovou komunikaci. O zařazení pozemní komunikace do kategorie účelové komunikace se žádné rozhodnutí nevydává. Na rozdíl od místní komunikace nemusí být účelová komunikace veřejně přístupná (srov. § 6 odst. 1 a § 7 zákona o pozemních komunikacích). Účelová komunikace je veřejně přístupná tehdy, jsou-li kumulativně splněna čtyři kritéria, která vyplývají z § 7 zákona o pozemních komunikacích (zřetelnost cesty v terénu a skutečnost, že spojuje nemovitost s ostatními pozemními komunikacemi), nebo byla dovozena soudní praxí (souhlas vlastníka s užíváním cesty veřejností a nezbytná komunikační potřeba, k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014 – 85). Naproti tomu pro určení toho, zda je účelová komunikace veřejně přístupná, či nikoliv, je zcela nerozhodné, že byla postavena na základě pravomocného stavebního povolení a je užívána v souladu s kolaudačním souhlasem. Charakter účelové komunikace jako veřejně přístupné vyvěrá výlučně z toho, zda splňuje definiční znaky dle § 7 zákona o pozemních komunikacích, mezi něž nepatří vydání jakéhokoliv rozhodnutí.

[10] Krajský soud tak uzavřel, že stavební úřad ani žalovaný se však výše uvedenými kritérii definujícími veřejně přístupnou účelovou komunikaci nezabývali, a to přestože tak měli činit z úřední povinnosti a přestože žalobci zmiňovali uzavřenost okruhu uživatelů pozemní komunikace. K tomu soud doplnil, že ačkoliv spor o existenci veřejně přístupné účelové komunikace může s definitivní platností posoudit toliko silniční správní úřad v řízení dle § 142 správního řádu, neznamená to, že by si tuto předběžnou otázku nemohl vyřešit stavební úřad sám. Podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu může dát stavební úřad podnět silničnímu správnímu úřadu k vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu o charakteru pozemní komunikace, ovšem písm. c) téhož ustanovení připouští, aby si o předběžné otázce učinil stavební úřad úsudek sám. Aby si nicméně mohl stavební úřad o této otázce sám učinit úsudek, musel by se zabývat výše uvedenými definičními znaky veřejně přístupné účelové komunikace. S ohledem na uvedené, krajský soud vyslovil nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly skutkovými okolnostmi rozhodnými z hlediska posouzení veřejné přístupnosti stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Závěr, že nejde o neveřejnou komunikaci, opřel stavební úřad o skutečnosti právně nevýznamné a žalovaný tyto úvahy nekorigoval. Správní orgány ke skutečnostem rozhodným z hlediska posouzení naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace neprovedly žádné dokazování, jejich rozhodnutí tak vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Za této situace se soud nemohl zabývat dále otázkou, zda je pozemní komunikace na pozemku p. č. X veřejně přístupnou účelovou komunikací [a tedy zda je zajištěn příjezd ke stavbě ve smyslu § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona], neboť by tím jednak zcela nahradil činnost správních orgánů, které byly povinny se touto otázkou zabývat i bez

námítky účastníků řízení, jednak by to vyžadovalo rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování, což překračuje limity přípustného doplnění dokazování v soudním řízení správním [§ 77 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[11] Krajský soud naopak neshledal důvodnou argumentaci žalobců vytýkající správním orgánům, že se nezabývaly tím, zda jsou splněny podmínky § 10 zákona o pozemních komunikacích. V daném případě jde o připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci, nikoliv o připojení dvou pozemních komunikací k sobě. Toto připojení, je-li přímé (jako v posuzované věci), není účelovou komunikací (§ 10 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích). Povolení k připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci se ovšem vydává pouze tehdy, jde-li o připojení k dálnici, silnici nebo místní komunikaci [§ 10 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích]. V daném případě se nicméně nejedná o připojení k žádnému z těchto druhů pozemních komunikací, nýbrž k účelové komunikaci. V takovém případě se povolení dle § 10 zákona o pozemních komunikacích nevydává, není tudíž třeba zjišťovat stanovisko vlastníka pozemní komunikace (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 11. 10. 2010, č. j. 59 Ca 89/2009 – 61).

[12] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[13] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud při rozhodování přihlédl k novým námítkám, které žalobci v odvolacím řízení ani před stavebním úřadem neuplatnili.

[14] Po úvodní rekapitulaci řízení před správními orgány stěžovatel konstatuje, že odvolací správní orgán vychází v odvolacím řízení ze skutkového a právního stavu, který existoval v době, kdy správní orgán prvního stupně, v tomto případě stavební úřad, rozhodl ve věci. Stěžovatel připomíná, že stavební úřad je při vydávání rozhodnutí vázán lhůtami dle § 87 odst. 4 a § 112 odst. 3 stavebního zákona, není oprávněn správní řízení zdržovat a také je povinen se řídit skutkovým a právním stavem, který existuje v době, kdy rozhodnutí vydává. Rozhodnutí stavebního úřadu je datováno dnem 20. 1. 2017 a v té době žalobci nebyli spoluvlastníky pozemku parc. č. X. Výlučným vlastníkem pozemku byla společnost OPT Plus, která bez výhrad souhlasila s výše uvedeným stavebním záměrem na pozemku parc. č. X, což stvrdila písemným souhlasem ze dne 23. 3. 2016 a také se stavebníkem uzavřela dohoda - smlouvu o služebnosti. Stavebník tedy měl ke správnímu řízení souhlas i smluvní souhlas skutečného vlastníka pozemku a současně i vlastníka stavby komunikace. Žalobci se stali vlastníky pozemku parc. č. X až dne 26. 1. 2017, tedy až po vydání rozhodnutí stavebním úřadem. V odvolání pak tvrdili, že stavebník nezískal jejich souhlas jako spoluvlastníků pozemku parc. č. X. Tato námitka ale byla s ohledem na časový sled událostí irelevantní, protože během správního řízení před orgánem prvního stupně žádnými spoluvlastníky uvedeného pozemku nebyli. Ze správního spisu ani nevyplývá, že by právní předchůdce žalobců – společnost OPT plus byla ve své dispozici s pozemkem parc. č. X jako jeho výlučný vlastník (ze strany žalobců - uvažovaných budoucích spoluvlastníků pozemku) nějakým způsobem právně omezena. Žalobci ve svém odvolání souhlas ze dne 23. 3. 2016 ani smlouvu o služebnosti sjednané společností OPT plus nijak nezpochybovali, ani projev vůle učiněný jejich právním předchůdcem neodvolali. Ostatní námítky, které žalobci uplatňovali před správním orgánem prvního stupně, i žalovaným, jak je výše uvedeno, se týkaly obavy ze zavlčení dopravy, snížení kvality prostředí a snížení ochrany zdraví osob a úbytku pohody bydlení.

[15] Stěžovatel rozporuje právní názor krajského soudu, podle něhož se stěžovatel měl

pokračování

z úřední moci sám zabývat tím, zda stavebník předložil ke stavbě na pozemku parc. č. X doklad podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Stěžovatel zastává názor, že přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu v míře, která podle jeho názoru zcela odpovídala obsahu a také srozumitelnosti odvolacích námitek žalobců a nedomnívá se, že by v daném případě nastala taková situace, která by jej z důvodu veřejného zájmu a bez ohledu na mimoběžné námitky žalobců zavazovala k tomu, aby přezkoumával v plném rozsahu správnost rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které mu předcházelo. Stěžovatel je názoru, že postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, odvolací námitky považoval za nedůvodné a v souladu se spisem (jehož obsah byl žalobcům znám), uvedl, že ke společnému řízení stavebník získal svolení jejich právního předchůdce ve formě souhlasu, ale i smlouvy. Podotkl, že předmětem řízení bylo umístění a povolení stavby, která je stavbou technické a dopravní infrastruktury podle § 2 odst. 1 písm. k) bod 2 stavebního zákona; záměr zasahuje do katastrálního území několika samostatných obcí a tato stavba technické a dopravní infrastruktury řešící zásobování plynem danou oblast je v souladu s územními plány nebo s územně plánovacími podklady všech jednotlivých dotčených obcí, které s ní vyjádřily souhlas a považují ji za prospěšnou. Řešený stavební záměr plynofikace povede k rozvoji daného území. Stěžovatel dodává, že není jeho povinností, aby bez ohledu na formulované odvolací námitky domýšlel za odvolatele vhodnou nebo účinnou právní obranu či argumentaci, a následně se snažil ji vypořádat. Stěžovatel byl omezen v přezkumu napadeného rozhodnutí rozsahem odvolacích námitek a dovoluje si vyjádřit právní názor, že při využití plné soudní jurisdikce, by měla být zohledněna proporcionalita mezi právy žalobců, ale také právy jiných účastníků, která jim ze správního řízení vznikla - stavebníka či obce, na jejímž území má být plyn přiveden. Rozsudkem krajského soudu v Praze bylo stavebníkovi odňato nejen právo realizovat stavební objekt 05.01.03.01., ale rovněž i právo realizovat stavbu 0501.09.01a, kterou je regulační stanice plynu jako nezbytná součást, a zařízení nutného pro plynofikaci daného území.

[16] Stěžovatel nesdílí právní názor soudu, podle něhož stavebník nedoložil ke stavebnímu řízení soukromoprávní titul podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Ze smlouvy o zřízení služebnosti ze dne 25. 4. 2016 vyplývá, že ji uzavřel stavebník se společností OPT Plus – jako majitelem pozemku parc. č. X v k. ú. Radimovice u Velkých Popovic. Také z ní vyplývá, že byla uzavřena mj. *„za účelem zajištění přístupu k plynovým zařízením na sousedním pozemku za účelem zajištění napojení připravovaného souboru staveb v obci Popovičky plynem“* (smlouva – čl. I. 3). Smlouvou zřídil (čl. II. bod. 2) tehdejší vlastník pozemku č. parc. X mj. *„služebnost cesty pro stavebníka spočívající v přístupu, příjezdu a služebnosti inženýrské sítě - středotlakého plynovodního přivaděče a regulační stanice vysokotlakého a středotlakého rozvodu plynu na sousedním pozemku parc. č. X v k. ú. Radimovice u Velkých Popovic, obec Petříkov“*. K tomu stěžovatel dále uvádí, že napojení podle předložené projektové dokumentace ke stavebnímu povolení je zajištěno *„stavebním objektem 05.01.03.01 – účelová komunikace k regulační stanici plynu“*. Toto napojení pak reálně spočívá podle projektové dokumentace a vydaného stavebního povolení v tom, že chodník pokračující za stávajícím obratištěm na pozemku parc. č. X, bude v místech, kde prochází mezi pozemky parc. č. X a X, zrušen a stávající chodníková dlažba bude nahrazena dlažbou zámkovou. K předláždění této části pozemku pak právní předchůdce žalobců udělil stavebníkovi současně písemný samostatný souhlas dne 23. 3. 2016, ve kterém je prohlášení, že je vydáván podle § 86 odst. 3 a § 110 odst. 2 stavebního zákona. Obě listiny – jak souhlas vlastníka pozemku parc. č. X (jako jednostranný právní akt) vydaný jak pro územní, tak i pro stavební řízení, tak i smlouvu o zřízení služebnosti (jako dvoustranný právní úkon) pak společnost OPT Plus stvrdila svým podpisem ještě téhož dne, tj. dne 23. 3. 2016. Stěžovatel shledává z těchto dokladů, že společnost OPT Plus navíc v postavení vlastníka pozemní komunikace jednoznačně a bez výhrad se stavební úpravou pozemku parc. č. X souhlasila. Stěžovatel naopak novou námitku žalobců, která se váže k § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, považuje za účelově podanou. Pozemek bude používán minimálně pro stavební činnost (ošetřeno podmínkou č. 24), a dále pouze k občasnému přístupu

za účelem údržby nebo úpravy sousední regulační stanice. Žalobci se snaží napravit své jiné případně nedostatečně ošetřené právní očekávání či závazky ve vztahu k jejich právnímu předchůdci.

[17] Obdobně stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, dle něhož správní orgány neposoudily podle § 111 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 94a odst. 4 stavebního zákona, zda je zajištěn příjezd k projednávané stavbě. Tuto námitku uplatnili žalobci až v podané žalobě, stěžovatel tudíž v tomto odkazuje na znění § 89 odst. 2 správního řádu, a k tomu odkazuje na výše uvedenou argumentaci k tomuto ustanovení. Stěžovatel není jako odvolací správní orgán oprávněn zasahovat do právních účinků vydaného rozhodnutí v neomezeném rozsahu a míru jeho zkoumání vymezují žalobci ve svém odvolání. Rozsah posuzování rozhodnutí stavebního úřadu omezuje dále i fakt, že stavební řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, která omezuje účastníky v tom, aby mohli uplatňovat stále nové a nové námitky, a tím se dožadovali nového posuzování právních otázek, které dříve nespороvali.

[18] Z toho důvodu neměl stěžovatel ani důvod zabývat se námitkou žalobců, že z pozemku parc. č. X se stane veřejná účelová komunikace, protože žalobci tuto námitku v průběhu správního řízení neuplatnili. Jestliže stávající komunikace na pozemku parc. č. X byla povolena a zkolaudována speciálním stavebním úřadem (Městský úřad Říčany, odbor správních agend a dopravy – oddělení dopravy), pak se již z tohoto důvodu muselo jednat o účelovou komunikaci veřejnou podle § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. V opačném případě by byl příslušný k povolení takové stavby obecný stavební úřad. Stěžovatel ve svém rozhodnutí tyto skutečnosti neuváděl, protože žalobci k posouzení toho, zda se jedná o veřejnou, či neveřejnou komunikaci žádné odvolací námitky neuplatňovali. Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že všechny tyto otázky měl posuzovat z úřední moci podle § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, nad rámec odvolacích námitek žalobců. Rozhodnutí o umístění a povolení stavby RPC Nebřenice, 5 – Přivaděč plynovodu Radimovice, vč. regulační stanice plynu a technické a dopravní infrastruktury - nezakládá právo ani pro veřejnost, ani pro případné další vlastníky nemovitostí v okolí kromě stávajících spoluvlastníků k tomu, aby pozemek č. parc. X používali jako dopravní cestu ke svým nemovitostem. Pokud jde o užití tohoto pozemku po dobu provádění stavby, stavební úřad vložil do rozhodnutí podmínku č. 24 zcela šetrnou k pozemku parc. č. X, kterou přikázal, aby staveništní doprava po dobu realizace stavby byla vedena v maximální míře mimo pozemek č. parc. X, a sice přes pozemky parc. č. X a X v k. ú. Radimovice u Velkých Popovic.

[19] Stěžovatel poukazuje na nejednotnou judikaturu v rozhodování soudů, která dává žalobcům plné právo vyjádřit v žalobě veškeré námitky, se kterými se neobraceli na správní orgány. To účastníkům umožňuje, aby si ponechávali až do fáze soudního řízení jakékoliv nové námitky, což preferuje žalobce ve vztahu k ostatním účastníkům řízení. Pokud krajský soud reflektoval nové žalobní námitky, stěžovatel se rovněž domnívá, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve věci bez jednání, které stěžovatel požadoval, a má za to, že lze v postupu spatřovat porušení jeho ústavního práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny. S ohledem na nesrozumitelnou obranu žalobců v odvolacím řízení, a k tomu neadekvátní následné žalobní body, bylo možné podle stěžovatele, aby krajský soud zvolil postup podle § 60 odst. 7 s. ř. s., a nepřiznal žalobcům náklady soudního řízení. V tomto jednání žalobců spatřuje stěžovatel důvod hodný zvláštního zřetele, kvůli kterému si měli žalobci hradit náklady soudního řízení výlučně sami.

[20] Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti především upozorňují, že otázka občanskoprávního titulu k provádění stavebních prací na pozemku žalobců byla namítána

pokračování

ze strany spoluvlastníků pozemku parc. č. X v k. ú. Radimovice u Velkých Popovic již od začátku stavebního řízení. Nelze tedy tvrdit, že by krajský soud po stěžovateli vyžadoval zkoumání otázek, které nebyly vůbec namítány ve správním řízení a že by snad zrušení žalobou napadeného rozhodnutí právě z tohoto důvodu mělo být pro stěžovatele nebo pro stavebníka překvapivé. Žalobcům pak nemůže jít k tíži, že tuto otázku správní orgány neposoudily v souladu se zákonem. Pokud jde o samotné hmotněprávní posouzení této otázky, žalobci se plně ztotožňují s tím, jak otázku posoudil krajský soud.

[22] Z § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vyplývá, že nestačí doložení pouhého souhlasu vlastníka pozemku, neboť se musí jednat o právo založené smlouvou. Samotný souhlas původního vlastníka pozemku ze dne 23. 3. 2016 tedy pro povolení stavby nepostačuje. Pokud jde o uzavřené smlouvy o věcném břemeni, žalobci souhlasí s krajským soudem, který správně poznamenal, že tyto smlouvy nebyly vloženy do katastru nemovitostí a nenabývaly tedy účinnosti. Bez ohledu na jejich obsah proto nemohou sloužit jako doklad o právu provést požadovanou stavbu na pozemku žalobců. Kromě toho z textu obou smluv předložených stavebníkem sice vyplývá právo přes služební pozemek jezdit, nevyplývá z něj však žádné právo na předmětném pozemku provádět jakoukoli stavební činnost. Poukazuje-li stěžovatel v kasační stížnosti na to, že stavebníkovi byla na tomto pozemku povolena jen „minimální“ stavební činnost, pak žalobci mají za to, že míra stavební činnosti povolená napadeným rozhodnutím je zcela nerozhodná.

[23] K tvrzení stěžovatele stran snahy žalobců o nápravu nedostatečně ošetřených právních očekávání či závazků vůči původnímu vlastníku pozemku, musí žalobci opětovně poukázat na to, že smlouvy o zřízení věcného břemene nebyly v době převodu (a nestalo se tak ani dosud) vloženy do katastru nemovitostí a žalobci se tedy oprávněně spoléhali na to, že pozemek, který nabývají do vlastnictví, je prost jakýchkoli právních závad. Nejde tedy o žádné dodatečné řešení nějakého zanedbání ze strany žalobců při převodu vlastnictví k pozemku, ale o reakci na nereserózní jednání předchozího vlastníka pozemku.

[24] Stěžovatel se dle názoru žalobců rovněž mýlí, pokud se dovolává toho, že žalobci údajně neformulovali své námitky ani v řízení před stavebním úřadem ani v odvolacím řízení dostatečně přesně a určitě. Z § 89 odst. 2 správního řádu vyplývá, že bez ohledu na rozsah uplatněných odvolacích námitek musí odvolací správní orgán přezkoumat soulad prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy. Požadavek krajského soudu, aby stěžovatel ověřil, zda stavební úřad povolil stavebníkovi stavbu, k níž disponuje soukromoprávním titulem, tedy není v rozporu s pravidly odvolacího přezkumu, jichž se stěžovatel dovolává. Žalobci připomínají, že primárně stavební úřad je garantem toho, že jím vydávané rozhodnutí bude vydáno po shromáždění všech podkladů, které jsou pro jeho vydání potřebné. Po účastnících správního řízení, zvláště nejsou-li právně zastoupeni, nelze spravedlivě žádat, aby své námitky podřazovali pod konkrétní ustanovení konkrétního právního předpisu. Postačí, pokud své námitky vymezí věcně, tj. pokud uvedou, proč s projednávanou stavbou nesouhlasí. To žalobci nepochybně učinili, jak v řízení před stavebním úřadem, tak i v podaném odvolání. Pokud stěžovatel vypořádal odvolací námitky žalobců jen formalisticky a povrchně, aniž by se přitom zabýval jejich skutečnou podstatou a skutečně ověřil, zda jsou důvodné, či nikoliv, pak nemůže nyní důvodně namítat porušení procesních pravidel ze strany krajského soudu s tím, že po něm krajský úřad vyžadoval zkoumání otázek, jimiž se prý zabývat vůbec neměl. Žalobci jsou přitom toho názoru, že doložení soukromoprávního titulu k provádění stavby na určitém pozemku je jednou z elementárních podmínek vydání stavebního.

[25] Závěrem žalobci odmítají tvrzený zásah do ústavních práv stěžovatele dle čl. 38 odst. 2 Listiny, ke kterému nemohlo dojít, neboť stěžovatel, který v daném případě jedná jako orgán státu, uvedeným právem nedisponuje, neboť toto právo z povahy věci nechrání orgány veřejné

moci, ale naopak adresáty právních povinností před zásahy ze strany takových orgánů. Žalobci proto navrhují, aby byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta a aby jim bylo přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

[26] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[27] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet nad rámec těchto námitek z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] V logice uspořádání kasačního přezkumu se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat vznesenou námitkou vytykající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[30] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal pro vyslovení nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu důvody. Z výroků napadeného rozsudku lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek neobsahuje výrok, který by byl vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti žalobní argumentace žalobců. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a poskytl podrobný návod, jak mají správní orgány ve věci postupovat.

[32] Argumentuje-li stěžovatel tím, že žalobci v rámci soudního řízení uspěli se svými novými námitkami, z čehož s odkazem na zásadu koncentrace řízení dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pak Nejvyšší správní soud připomíná znění § 3 správního řádu, podle něhož platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Vyšetřovací povinnost správního orgánu jistě není bezbřehá a správní orgán nesmí zcela rezignovat na zásadu hospodárnosti řízení. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit. Obsahem vyjádření žalobců, ať už ve formě námitek podle § 114 odst. 1 stavebního zákona nebo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu byl zřejmý

pokračování

nesouhlas žalobců jako vlastníků dotčeného pozemku s umístěnou stavbou, přičemž v odvolání konkrétně napadali postup stavebního úřadu, který podle nich nesprávně dovodil existenci souhlasu se stavbou na cizím pozemku toliko z obsahu Smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 12. 12. 2013 uzavřené mezi společnostmi OPT Plus a RWE GasNet. Stěžovateli tak musela být bezesporu zřejmá argumentační linie žalobců napadající absentující soukromoprávní titul stavebníka. Ačkoliv v odvolání žalobci ještě neodkázali přímo na § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, v žalobě námitku formulovali přesněji, s odkazem na konkrétní zákonná ustanovení. Relevantnost této argumentace byla dána i přihlédnutím k dalším okolnostem známým z průběhu správního řízení (viz níže). Stěžovatel se především mylí, pokud tvrdí, že odvolací orgán vychází v odvolacím řízení ze skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu v I. stupni; naopak, je povinen reflektovat právní a skutkový stav v době svého rozhodování.

[33] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, zabýval se dále námitkami, které stěžovatel uplatnil dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, podle něhož stavebník neměl souhlas spoluvlastníků pozemku p. č. X s jeho užíváním a souhlas se stavbou ve smyslu § 86 odst. 2 písm. a) a odst. 3 a § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

[34] Stavební úřad oznámením ze dne 9. 11. 2016 vyrozuměl účastníky o zahájení společného řízení ve věci vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu, jejíž součástí je stavební objekt 05.OI.03.01 – účelová komunikace k regulační stanici plynu. Z předložené projektové dokumentace (konkrétně ze souhrnné technické zprávy) plyne, že stavebním objektem 05.OI.03.01 je nová neveřejně přístupná účelová komunikace ke zpřístupnění regulační stanice plynu. Komunikace je částečně navržena jako prodloužení stávající obytné zóny (staničení 0,02665 km) a od staničení 0,02665 až do konce úseku jako účelová komunikace s krajnicí. Komunikace se nachází na pozemcích p. č. X a X. Z celkového situačního výkresu a koordinačního situačního výkresu plyne, že stavba pozemní komunikace bude částečně umístěna na pozemku p. č. X (téměř podél celé hranice tohoto pozemku s pozemkem p. č. X), konkrétně od staničení 0,0 do staničení 0,02665 (úsek rozebrání stávající dlažby chodníku a její nahrazení zámkovou dlažbou) a též začátek navazující nové účelové komunikace (shodně viz situační výkres dopravního řešení). Podle projektové dokumentace mají být na pozemku p. č. X provedeny v návaznosti na výměnu povrchu terénní úpravy. Jinými slovy, z projektové komunikace plyne, že na pozemku p. č. X ve spoluvlastnictví žalobců má být realizována část pozemní komunikace, a to dvojím způsobem: 1) rozebráním stávající dlažby chodníku a jejím nahrazením zámkovou dlažbou a 2) navázáním zcela nové pozemní komunikace k hranici pozemků p. č. X a X).

[35] Součástí spisového materiálu je smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 5. 12. 2013 uzavřená mezi společnostmi OPT Plus a RWE GasNet s. r. o; dle předmětu smlouvy OPT, jakožto povinný zřizuje ve prospěch oprávněného k povinnému pozemku věcné břemeno spočívající v a) právu zřídit a provozovat plynárenské zařízení včetně jeho příslušenství, b) právu vstupovat a vjíždět v souvislosti se zřízením, stavebními úpravami, opravami a provozováním distribuční soustavy a plynovodních přípojek; věcné břemeno se zřizuje úplatně na dobu neurčitou; věcné břemeno vzniká dnem jeho vkladu do katastru nemovitostí.

[36] Dále se ve spise nachází smlouva o zřízení služebnosti ze dne 25. 4. 2016, kterou tehdejší vlastník pozemku p. č. X, společnost OPT Plus, zřídila ve prospěch stavebníka a jeho právních nástupců služebnost cesty a služebnost inženýrské sítě k výše uvedenému pozemku. Služebnost cesty byla zřízena za účelem zajištění přístupu a příjezdu k sousednímu pozemku, na němž se má nacházet plynové zařízení. Služebnost inženýrské sítě spočívá v oprávnění umístit na pozemek

elektrické vedení nízkého napětí k plynovým zařízením (středotlaký plynovodní přivaděč, regulační stanice vysokotlakého a středotlakého rozvodu plynu). Podle výpisu z katastru nemovitostí nebylo do katastru nemovitostí vloženo žádné právo podle této smlouvy.

[37] Dne 23. 3. 2016 udělila společnost OPT Plus jako vlastník pozemku p. č. X souhlas dle § 86 odst. 3 a § 110 odst. 2 stavebního zákona pro potřeby vedení územního, stavebního a navazujícího řízení. V souhlasu je uvedeno, že na pozemku p. č. X bude provedeno předláždění části dlažby pro zřízení občasného přístupu k nově budované regulační stanici na pozemku p. č. X a napojení elektro na stávající přípojkovou skříň.

[38] Žalobci doručili dne 1. 12. 2016 stavebnímu úřadu námitky podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, ve kterých poukázali na to, že přístup ke stavbě má být zajištěn přes neveřejnou komunikaci na pozemku p. č. X, která byla zbudována pouze pro potřeby vlastníků přilehlých rodinných domů a měla být průjezdná jen omezeně; namítli, že dne 7. 12. 2016 dojde k uzavření smlouvy, kterou se žalobci spolu s vlastníky ostatních rodinných domů stanou spoluvlastníky pozemku p. č. X, přičemž realizace stavby zvyšuje riziko, že neveřejná komunikace na pozemku p. č. X bude neoprávněně využívána třetími osobami a nadměrně zatěžována.

[39] Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím stavbu umístil a povolil. K námitkám žalobců uvedl, že přípojka plynovodu má podle projektové dokumentace vést (včetně přístupu k regulační stanici) přes pozemek p. č. X, se stávajícím vlastníkem tohoto pozemku i stavby na něm je sepsána smlouva o věcném břemenu. Podotkl, že regulační stanice plynu není stavbou, která by vyžadovala každodenní obsluhu, proto se předpokládá jen minimální dopravní zatížení; stavební doprava bude realizována jinou přístupovou cestou (podmínka č. 23 a 24). Uvedl, že ke dni vydání rozhodnutí má stavební úřad potřebné podklady, a to souhlas se stavbou na cizím pozemku a smlouvu o zřízení služebnosti, tato práva by měla být známa i případným novým vlastníkům pozemku p. č. X; z výpisu z katastru nemovitostí plyne, že na pozemku p. č. X je uzavřené věcné břemeno přístupu ve prospěch společnosti RWE GasNet a právo zřídit a provozovat plynárenské zařízení včetně jeho příslušenství; žádné další věcné břemeno není potřeba a je možné stavbu vybudovat s minimálním zásahem do pozemku a bez dalších věcných břemen. K uložení inženýrských sítí pod pozemní komunikaci se vyžaduje souhlas vlastníka komunikace a pozemků; tím je společnost OPT Plus, která dne 23. 3. 2016 souhlas udělila, a to jako vlastník pozemku p. č. X a dopravní a technické infrastruktury na tomto pozemku.

[40] Podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona stavebník k žádosti o stavební povolení připojí *doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu ke pozemku nebo stavbě, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, a je-li stavebníkem společenství vlastníků jednotek, také smlouvu o výstavbě nebo rozhodnutí sbornáždění vlastníků jednotek přijaté podle zvláštního právního předpisu (dále jen „doklad o právu“).*

[41] Podle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona k vydání územního rozhodnutí žadatel připojí *doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření ke pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření ke pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.*

[42] V posuzovaném případě vydal stavební úřad společné rozhodnutí, neboť stavebník požádal o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, žádost tak musela splňovat kritéria uvedená v § 86 odst. 2 písm. a) i § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

pokračování

Uvedená ustanovení stanoví obsah příloh žádosti, tj. jaké podklady je stavebník povinen k žádosti připojit. Ze znění § 110 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že stavebníkem může být i osoba odlišná od vlastníka pozemku či stavby, jestliže doloží potřebné občanskoprávní oprávnění k provedení stavby nebo její změny. Žadatel musí doložit doklady (např. výpis z katastru nemovitostí) prokazující jeho vlastnické právo k pozemku, na němž má být výstavba uskutečněna. Není-li žadatel vlastníkem pozemku pod stavbou, může místo toho doložit, že je držitelem práva odpovídajícího věcnému břemenu, pokud je součástí tohoto práva možnost uskutečnit na cizím pozemku stavební činnost. Žadatel může rovněž prokázat splnění této náležitosti smlouvou, jejímž obsahem je právo stavebníka provést na cizím pozemku stavební činnost. Takové ujednání může být obsahem smlouvy o smlouvě budoucí, smlouvy o právu stavby, také však smlouvy nájemní atd. (viz Průcha, P., Gregorová, J. Stavební zákon. Praktický komentář podle stavu k 1. 1. 2017. Praha: Leges, 2017, § 110). Pokud bude možné ověřit tyto občanskoprávní vztahy žadatele v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, provede stavební úřad ověření sám, aniž by musel žadatel potřebné doklady ke své žádosti připojovat.

[43] Ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona hovoří o tom, že pro účely vydání územního rozhodnutí může být doklad o vlastnickém právu žadatele, smlouva s vlastníkem pozemku nebo jiný doklad o právu provést stavbu nahrazen souhlasem vlastníka pozemku, na němž má být záměr uskutečněn. Takovou možnost žadatel o vydání stavebního povolení nemá, neboť jednostranný souhlas vlastníka pozemku s provedením stavby k prokázání náležitosti dané § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nepostačuje; vyžadována je existence vlastnického práva, práva odpovídajícího věcnému břemenu nebo smlouva.

[44] Vymezený rozdíl v požadovaných dokladech odlišně pro stavební a územní řízení je v posuzované věci klíčový a vystihuje v zásadě celou podstatu sporu. Společnost OPT Plus sice smlouvou o zřízení služebnosti ze dne 25. 4. 2016 ve prospěch stavebníka a jeho právních nástupců zřídila služebnost cesty a inženýrské sítě k pozemku p. č. X, podle výpisu z katastru nemovitostí však do něj žádné právo podle této smlouvy nebylo vloženo. Souhlas ze dne 23. 3. 2016, udělený společností OPT Plus výslovně *pro potřeby vedení územního, stavebního a navazujícího řízení dle § 86 odst. 3 a § 110 odst. 2 stavebního zákona* pak ve smyslu uvedených ustanovení nepostačuje.

[45] Nejvyšší správní soud se tudíž plně ztotožňuje krajským soudem, který existující doklady o existenci věcného práva posoudil zcela správně a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Stavebníkem předložený doklad k žádosti o stavební povolení, za situace, kdy bylo stavebnímu úřadu z podaných námitek žalobců zřejmé, že dojde ke změně vlastníka pozemku, nelze považovat za relevantní doklad ve smyslu § 110 odst. 2 stavebního zákona. Bylo povinností stavebního úřadu, resp. žalovaného, aby vzal v potaz změnu v osobě vlastníka a v tomto kontextu posoudil relevantnost předložených dokladů, neboť zde zcela zjevně byly dány indicie stran nedostatečnosti předložených dokladů, jakož i o tom, že stavební povolení bude vydáno stavebníkovi, který nedisponuje dokladem splňujícím podmínky § 110 odst. 2 stavebního zákona.

[46] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 8 As 79/2014 – 108, mimo jiné konstatoval: „*Prodloužení trvání dočasné stavby nebo její změnu na stavbu trvalou bez stavebně technických změn stavební úřad projedná v řízení o povolení změny v užívání stavby podle § 85 odst. 1 stavebního zákona č. 50/1976 Sb. Žadatel o takovou změnu v užívání stavby je povinen doložit, že je vlastníkem pozemku, na němž je stavba umístěna, anebo že má k němu jiné právo, které jej opravňuje k (dalšímu) umístění stavby na cizím pozemku.*“ Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v projednávané věci se nejedná o identický případ, neboť ve věci nyní projednávané se nejedná o změnu užívání stavby, ale o zřízení stavby nové, nicméně v usnesení rozšířeného senátu, který

se podrobně zabýval otázkami ochrany vlastnického práva, se mimo jiné též uvádí: „...*Proto nelze zcela odlišovat požadavky na ochranu vlastnického práva vlastníka pozemku v případě zřízení nové stavby, resp. její změny spočívající např. v nástavbě nebo přístavbě na jedné straně a v případě změny v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení jejího trvání nebo její změně na stavbu trvalou na straně druhé. Naopak v obou případech je třeba práva vlastníka pozemku zohlednit obdobným způsobem. Vlastník pozemku jistě má legitimní očekávání, že stavba dočasná umístěná na jeho pozemku, jejíž stanovená doba trvání již uplynula a ohledně jejíhož dalšího umístění na svém pozemku se s jejím vlastníkem nedohodl, bude odstraněna. Vlastník stavby, která byla provedena bez stavebního povolení, a který požádá o její dodatečné povolení, musí předložit doklad, jímž stavebník prokazuje, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu nebo provést změnu stavby (...) Neexistuje žádný racionální důvod, proč by stejná ochrana práv vlastníka pozemku neměla být zajištěna v řízení o změně v užívání dočasné stavby, jejíž doba trvání uplynula, jako je tomu v nyní projednávaném případě.“*

[47] Závěry výše uvedené lze nepochybně vztáhnout i na případ nyní projednávaný. V projednávané věci stavebník nemá žádný právní titul k provedení stavby, přičemž existence prokázaných práv k pozemkům založených uzavřením smlouvy je nutnou podmínkou pro vydání stavebního povolení. Tuto podmínku byly přitom povinny správní orgány posoudit ex offio.

[48] Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí obsáhle popisuje soulad umíst'ované a povolované stavby se schválenou územně plánovací dokumentací, přičemž konstatuje určitý odklon od územní studie, který je však bez negativního vlivu; tyto skutečnosti však nebyly namítány a zcela se mívá odvolacími námitkami; ve věci není sporu o tom, zda povolovaná stavba je či není v souladu s územním plánem. Dále poukázal bez dalšího na to, že byla k dispozici smlouva o zřízení věcného břemene, souhlas původního vlastníka pozemku a smlouva služebnosti mezi společností OPT Plus a stavebníkem; z uvedeného má skutkový stav za dostatečně zjištěný a odpovídající požadavku zákona. Nejvyšší správní soud však závěr stěžovatele, jak již bylo zdůvodněno výše (viz bod [45]), nesdílí.

[49] Žadatel o stavební povolení musí doložit doklady (např. výpis z katastru nemovitostí) prokazující jeho vlastnické právo k pozemku, na němž má být výstavba uskutečněna. Není-li žadatel vlastníkem pozemku pod stavbou, může místo toho doložit, že je držitelem práva odpovídajícího věcnému břemenu, pokud je součástí tohoto práva možnost uskutečnit na cizím pozemku stavební činnost. Žadatel může rovněž prokázat splnění této náležitosti [§ 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona] smlouvou, jejímž obsahem je právo stavebníka provést na cizím pozemku stavební činnost. Takové ujednání může být obsahem smlouvy o smlouvě budoucí, smlouvy o právu stavby (§ 1240-1256 občanského zákoníku), také však smlouvy nájemní atd. Pokud bude možné ověřit tyto občanskoprávní vztahy žadatele v katastru nemovitostí dálkovým přístupem, provede stavební úřad ověření sám, aniž by musel žadatel potřebné doklady ke své žádosti připojovat. Z uvedeného vyplývá, že posuzuje-li stavební úřad, potažmo stěžovatel, splnění náležitostí nezbytných pro vydání stavebního povolení, musí rovněž ověřit splnění podmínek nutných pro jeho vydání; tyto musí hodnotit v kontextu relevantních aktuálních skutečností.

[50] K podání žádosti o stavební povolení nestačí pouhý souhlas vlastníka stavebního pozemku (srov. § 86 odst. 3 zákona a komentář k tomuto ustanovení), ale stavebník musí vždy prokázat „právo“ provést stavbu. Není spor o tom, že v projednávané věci stavebník nikdy nebyl a není vlastníkem pozemku – nemohl tedy prokázat vlastnické právo k němu. Splnění zákonné podmínky dle § 110 odst. 1 písm. a) stavebního zákona dovodil stěžovatel ze souhlasu ze dne 23. 3. 2013, který však vydal původní vlastník pozemku, v němž uděluje jednostranný souhlas s dokumentací. Tento souhlas nelze považovat za doklad o právu založeném smlouvou. Pokud stěžovatel dovozuje dále splnění zákonné podmínky ze smlouvy o zřízení služebnosti, je třeba

pokračování

podotknout, že tato byla uzavřena mezi stavebníkem a předchozím vlastníkem, nadto se jí zřizuje pouze služebnost cesty a inženýrské sítě elektrického vedení nízkého napětí – služebnost cesty dle § 1276 občanského zákoníku zakládá pouze právo jezdit přes služebný pozemek, nezakládá však právo, aby pozemní komunikace byla jakkoli upravována nebo měněna bez souhlasu vlastníka. Tato smlouva nebyla vložena do katastru nemovitostí.

[51] Jakkoli § 86 stavebního zákona hovoří o tom, že pro účely vydání územního rozhodnutí může být doklad o vlastnickém právu žadatele, smlouva s vlastníkem pozemku nebo jiný doklad o právu provést stavbu nahrazen souhlasem vlastníka pozemku, na němž má být záměr uskutečněn. Ani tento souhlas pak nemusí být k žádosti o vydání územního rozhodnutí doložen, lze-li pozemek, na němž bude záměr proveden, vyvlastnit. Takovou možnost žadatel o vydání stavebního povolení však nemá, neboť jednostranný souhlas vlastníka pozemku s provedením stavby k prokázání náležitosti dané § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nepostačuje; vyžadována je existence vlastnického práva, práva odpovídajícího věcnému břemenu nebo smlouva. V případě dokladu prokazujícího právo založené smlouvou provést stavbu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona se bude zásadně jednat o „*doklad prokazující uzavření smluvního vztahu, tj. soukromoprávní dohodu mezi stavebníkem a vlastníkem předmětné nemovitosti, na které má být záměr proveden, přičemž předmětem smlouvy musí být založení práva provést konkrétní, tj. jednoznačně specifikovanou stavbu.*“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2017, č. j. 4 As 180/2017 – 54)

[52] Krajský soud dospěl ke zcela správnému závěru, že doklady, které stavebník k povolení stavby předložil, nesplňovaly požadavky zákona: stavebník nebyl vlastníkem, ani nedisponoval smluvním titulem k pozemku. Nelze stěžovateli proto přisvědčit, že pokud žalobci výslovně nenamítali nesplnění těchto podmínek taxativně zákonem vymezených, nemusel se tím zabývat – naopak, byl povinen se jejich splněním zabývat ex officio. Ostatně stěžovatel se naplněním podmínek ve skutečnosti zabýval, neboť odkazoval výslovně na udělený souhlas původního vlastníka a smlouvu o zřízení věcného břemene, resp. smlouvu o zřízení služebnosti. Nicméně tyto doklady v kontextu s povědomostí o tom, že vlastníky pozemku jsou žalobci, tudíž jsou zde pochybnosti o dostatečnosti předložených dokladů, s nimiž mimo jiné tak jakožto s vlastníky (účastníky řízení) jednal, nesprávně v rozporu se skutkovým stavem věci vyhodnotil. Doklad, jímž stavebník prokazuje své právo k pozemku nebo ke stavbě, je jako každý jiný důkaz. Ze stavebního zákona nevyplývá, že stavební úřad je povinen zkoumat platnost dohody, popř. jiné listiny dokládající vlastnické právo či jiné právo stavby, pokud z předložených listin či jiných skutečností nevyplývají o této platnosti pochybnosti. V daném případě však stěžovatel nepochybně věděl, že vlastníky pozemku v době probíhajícího řízení jsou žalobci, kteří podali odvolání, což by nepochybně nemohli učinit, pokud by vlastníky pozemku (tedy ani účastníky řízení) nebyli.

[53] Co se týká námitek stěžovatele stran povahy komunikace na pozemku p. č. X (jakožto veřejně přístupné komunikace), Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění krajského soudu, které považuje za zcela vyčerpávající a příléhavé. Ze stavebního povolení Městského úřadu Říčany ze dne 25. 10. 2010, č. j. 48264/2010-MUR/OSHT, lze z podmínky č. 23 dovodit, že se v případě pozemní komunikace na pozemku p. č. X jedná o účelovou komunikaci. Na rozdíl od místní komunikace nemusí být účelová komunikace veřejně přístupná (srov. § 6 odst. 1 a § 7 zákona o pozemních komunikacích). Účelová komunikace je veřejně přístupná tehdy, jsou-li kumulativně splněna čtyři kritéria, která vyplývají z § 7 zákona o pozemních komunikacích, stavební úřad ani stěžovatel se však výše uvedenými kritérii definujícími veřejně přístupnou účelovou komunikaci nezabývali, přestože žalobci zmiňovali uzavřenost okruhu uživatelů pozemní komunikace. Za situace nedostatečnosti soukromoprávní roviny (absence smluvního základu) bylo na místě řešit otázku roviny veřejnoprávní. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že správní orgány se však vůbec nezabývaly skutkovými

okolnostmi rozhodnými z hlediska posouzení veřejné přístupnosti stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Správní orgány ke skutečnostem rozhodným z hlediska posouzení naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace neprovedly žádné dokazování, jejich rozhodnutí tak vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

[54] Správní řízení je založeno na zásadě legality a materiální pravdy (§§ 2, 3, 50 odst. 2, 3 správního řádu). Nelze tak přehlédnout povinnost správního orgánu dosáhnout takové úrovně zjištění stavu projednávané věci, o které nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pro naplnění této povinnosti musí správní orgán vycházet ze všech údajů a skutečností, které mohou ke správnému zjištění stavu věci přispět. Návrhy účastníků není sice správní orgán vázán, musí se však se všemi návrhy vypořádat a stejně tak i s námitkami účastníků a jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2012, č. j. 2 As 47/2011 – 107). Jestliže účastník vznesl námitku a poskytne správnímu orgánu podklady, které relevanci tvrzení podporují, musí být tato námitka vypořádána také s ohledem na uvedené podklady.

[55] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že bylo rozhodnuto bez jednání, ačkoli stěžovatel jednání požadoval. Podle § 76 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle odst. 3 citovaného ustanovení „*Nejsou-li důvody pro postup podle ustanovení odstavců 1 a 2 nebo podle § 51, nařídí předseda senátu jednání.*“ V daném případě krajský soud podrobně uvedl veškeré důvody, pro které byla správní rozhodnutí zrušena; učinil tak přitom pro nedostatek důvodů rozhodnutí a především z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jehož doplnění stěžovateli rovněž uložil. Přistoupil-li tedy krajský soud v případě výše popsaného stavu věci ke zrušení rozhodnutí stěžovatele bez jednání, nikterak z rámce zákona nepřípustně nevybočil. V postupu krajského soudu tak nelze shledat ani prvky svévole či spatřovat v jeho postupu porušení procesních práv stěžovatele; tvrzená práva dle čl. 38 Listiny základních práv a svobod stěžovateli již z povahy jeho postavení ve státní správě nenáleží.

[56] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně, jeho závěry mají oporu ve spise, v právních úvahách krajský soud nikterak nevybočil z platné právní úpravy ani z judikatury správních soudů. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[57] Žalobcům náleží vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobcům vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.), spočívající v jednom úkonu právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti); za společné úkony při zastupování dvou nebo více osob náleží zástupci za každou zastupovanou osobu odměna snižená o 20%. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (3100 Kč) činí po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každého z žalobců 2480 Kč. Celkem tedy zástupci náleží odměna ve výši 4960 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 2 x 300 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 5560 Kč byla zvýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 1167 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), neboť z podkladů ve spise Nejvyšší správní soud zjistil, že zástupce žalobců je plátcem DPH. Celkově tak náhrada nákladů žalobců připadajících

pokračování

na odměnu a hotové výdaje zástupce činí 6727 Kč; k úhradě této částky k rukám zástupce žalobců byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta.

[58] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil žádnou povinnost; ze spisové dokumentace rovněž nevyplývá, že by osobám zúčastněným na řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly a že by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly důvody zvláštního zřetele hodné.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu